LARS KEPLER

MEDÚZA

PŘELOŽILA
KAROLÍNA
KLOUČKOVÁ

KRIMIROMÁNHOST

20 MILIONŮ
PRODANÝCH
VÝTISKŮ
SÉRIE

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Medusa
Copyright © Lars Kepler, 2026
Published by agreement with Salomonsson Agency
Cover design © Hummingbirds (www.hummingbirds.se)
Translation © Karolína Kloučková, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3345-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-3346-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3347-3 (MobiPocket)

Přestože všech dosavadních jedenáct detektivních románů o Joonovi Linnovi lze číst samostatně, jsou zároveň spojeny do jednoho rozsáhlého příběhu, a mohou proto novému čtenáři odhalit části z předchozích knih.

PROLOG

Podle antické mytologie je Medúza ženská příšera, která má vlasy z živých hadů a tvář tak strašlivou, že každý, kdo na ni pohlédne, zemře.

Římský básník Ovidius vypráví, že Medúza bývala krásná kněžka, již znásilnil bůh moří Neptun v chrámu bohyně Minervy. Avšak místo aby Minerva potrestala boha, který se provinil, obrátila svůj hněv proti nevinné mladé ženě, zničila její krásu a poslala ji ke Gorgonám, ženským zrůdám.

Bez ospravedlnění žila Medúza století za stoletím.

Tento mýtus můžeme vnímat jako příběh o kolektivní vině, protože oběť byla potrestána místo pachatele. Z bezpráví se v podstatě rodí strach z oběti — představa o tom, že kdokoli jí pohlédne do očí, musí zemřít.

I

Helix je moderní ústav pro forenzní psychiatrickou péči s nejpřísnějšími bezpečnostními opatřeními v zemi a sídlí v Huddinge, nedaleko od Stockholmu směrem na jih.

Skrz okna denní místnosti, plná stružek po stékajících kapkách deště, se zdá, jako by měsíc odpočíval na hřebeni protější zdi.

Mezi personálem je známo, že na pacienty působí různé fáze měsíce.

Dnes večer byli pacienti neklidní a vyhledávali konflikty: jedna žena spolykala spoustu toaletního papíru a pozvracela se na stůl a jeden dementní stařec se nemotorně pokusil znásilnit zdravotní sestru.

Mnozí pacienti na oddělení H1 se dopustili závažných násilných trestných činů a jsou považováni za extrémně nebezpečné osoby s agresivními sklony.

Tommy Kiefer, který pracuje jako pečovatel na oddělení pro vysoce rizikové pacienty, mívá večerní a noční směny. Je mu pětadvacet, paže má plné neuvážených tetování a obléká se ležérně, nosí volná trička a černé džíny.

Světlehnědé vlasy mu prořídly už před dvacítkou a holé místo na temeni ho trápí tak moc, že ho bez ustání skrývá pod kšiltovkou, kterou nosí štítkem dozadu.

Jedna z pacientek, jediná, s níž se Tommy snaží nezůstat o samotě, se k němu po večeři přikradla a zašeptala mu o měsíci pár slov:

„Je to oko hledící do budoucnosti… podél dlouhé řady mrtvých těl, která… která začíná tady uvnitř… u nás."

Tommy si myslí, že za dobu, co pracuje v Helixu, už slyšel snad všechno, ale všiml si, že od chvíle, kdy se s ním rozešla jeho přítelkyně Alyssa, je o něco zranitelnější.

Na samotě je něco, kvůli čemu se špatné myšlenky člověka drží déle.

Za jejich rozchodem přitom vůbec žádný konflikt nebyl. Alyssa si jen uvědomila, že už ho nemiluje.

Tommy si našel vlastní byt a dál se vídali jako přátelé.

Před šesti měsíci ale Alyssa poznala Kena a pro Tommyho začalo být těžší udržovat si naději, že ji získá zpátky.

Ken se chová hodně majetnicky, klidně se na veřejnosti dotýká Alyssiných prsou, a když je Tommy u nich na návštěvě, mívá ruku pod její sukní.

Po večerním občerstvení se Tommy s několika pacienty posadil v denní místnosti, aby si zahráli Monopoly, než nastane čas, aby se vrátili na noc do svých pokojů.

Na začátku jich kolem stolu sedělo pět.

Teď už zbývá jenom Tommy, Sally a Adidas.

Sally je přes čtyřicet, má velké tmavé oči a rovné černé vlasy, které jí rámují obličej jako řeholní závoj.

Je odsouzená za čtyři žhářské útoky; při posledním z nich přišlo o život dvanáct lidí.

Tommy si pamatuje, jak Sally do Helixu přišla a nejprve ji izolovali na observační jednotce. Pořád mluvila o tom, že má v hlavě světlušky, a křičela bolestí, že ji zevnitř pálí.

Teď tady sedí s rovnými zády na samém krajíčku židle a bere do pravé ruky obě kostky.

Koneček každého prstu má zalepený ušmudlanou náplastí.

Z původních figurek Monopolů zbyl jenom klobouk, kterého se rychle zmocnil Adidas. Všechny ostatní jsou vyrobené z alobalu, ale Sally svého pejska srolovala do stříbrného válečku, kterému říká Pinďa.

Při tomto hodu jí zbývá už jenom pár barevných bankovek.

Adidas se potí, v podpaží se mu na tričku utvořily tmavé kruhy.

Sally s neutrálním výrazem vezme svého stříbrného Pinďu a na ošoupaném herním plánu ho přesune k červenému hotelu na Norrmalmském náměstí.

„Pěkně vítám," pronese Adidas a věnuje jí lítostivý pohled.

Sally vstane, udělá pohyb, jako by škrtla zápalkou, chvíli pozoruje plamínek, pak na Adidase neviditelnou zápalku hodí a odejde.

Tommy Kiefer má občas pocit, že to nejspíš vypadá, jako by on a ostatní ošetřovatelé dostávali zaplaceno za to, že tu vysedávají a hrají s pacienty Monopoly, ve skutečnosti se však

jedná o důležitou součást jejich práce — být se svěřenci v kontaktu a trávit s nimi čas.

Adidas se zatváří trochu zklamaně, když Tommy řekne, že se vzdává, ale nakonec vítězství přijme a triumfálně zvedne obě paže do výšky.

„Jsem nechutně bohatej," prohlásí.

Adidasovi je dvaadvacet, ale se svými dětsky kulatými tvářemi a uraženým výrazem vypadá mnohem mladší. V obličeji má drobná tetování a na oddělení H1 je umístěn proto, že pro jeden zločinecký gang na objednávku zabil za peníze spoustu lidí.

„Co se všema těma penězma uděláš?" zeptá se Tommy.

„Koupím mámě norkovej kožich. A náušnice s diamantama," odpoví Adidas s úsměvem. „A bráchovi žlutý ferrari. Ty vole, ten se picne blahem."

„A co si koupíš pro sebe?" ptá se dál Tommy a upraví si kšiltovku.

„Nevím, koupím si nazpátek všechno, co mi šlohli poldové… a ty dostaneš rolexky."

„Díky."

Teď už jsou všichni pacienti ve svých pokojích a Tommy stojí na chodbě a čeká na poslední úkon své směny.

Často pracuje v týmu se zdravotní sestrou a s jednou z psychiatriček, Felicií Kohler-Frostovou nebo Glorií Madsenovou.

Tommy už začíná být unavený, ale nedá se říct, že by se těšil, až pojede na kole domů, vyvenčí psa a znovu si připomene svou osamělost. Jako obvykle si sedne před televizi, otevře si plechovku piva a zapije jím stesolid.

Zítra má pro Alyssu vyzvednout na výdejním místě těžký balík, protože Ken má problémy se zády.

Felicia vyjde z denní místnosti, pozdraví Tommyho a cestou mu vysvětluje, že teď mají trochu málo personálu.

Felicia je asi ten nejsympatičtější člověk, jakého Tommy v životě potkal. Díky ní pochopil, že úcta a lidskost představují tady v ústavu jediný možný přístup.

Když Sally dostala na podzim agresivní záchvat a pokusila se pokousat ošetřovatele, Felicii se ji podařilo uklidnit bez použití donucovacích prostředků.

„Uvažuj o ní jako o své sestře, která potřebuje pomoc," řekla potom Felicia Tommymu. „Tvoje sestra prožila hrozné věci. Tehdy jsi jí pomoct nemohl, ale teď to děláš a nepřeješ si nic jiného, než aby se cítila v klidu a bezpečí."

Felicia si myslí, že by Tommy měl dál studovat, stát se kvalifikovaným zdravotním bratrem, nebo dokonce lékařem. Má v něj důvěru, přestože on sám si nevěří.

Tommy už veškerou důvěru v sebe sama spotřeboval.

Felicii je přes třicet, vypadá výborně a tmavé vlasy nosí vždycky stažené do pevného drdolu na zátylku.

Dnes večer z ní však vyzařuje neklid, jakási disharmonie.

Právě přecházejí k izolovaným pokojům observačního oddělení, aby pacientům vydali večerní léky. Potom v chodbách na noc zhasnou.

Když v jednom pokoji kdosi zakřičí, Felicia se otřese, ale pak se pokusí nad svou přehnanou reakcí pousmát.

„Jak to vlastně vypadá s Alyssou?" zeptá se ho.

„Vůbec jsem ti o ní neměl říkat, nevím, proč to dělám, je to pryč, víc pryč už to být nemůže," vzdychne Tommy.

„Aha… ale minule to tak vůbec nevyznělo."

„Jen jsem se zasnil, když jsem s tebou mluvil, najednou jsem měl pocit, že se můžu stát někým jiným a ona se pak do mě opravdu zamiluje. Ale to se prostě nikdy nestane."

„Ale byls přece u ní doma a pili jste čaj, ne?" namítne Felicia.

„Protože jsem jí pomáhal s novým routerem."

„A jak to dopadlo?" pokračuje Felicia s úsměvem.

„Jak to dopadlo? Nijak," pokrčí rameny Tommy. „Pomohl jsem jí s routerem, a když mi poděkovala a pohladila mě po rameni… Nevím, až moc jsem mluvil, jako to dělám vždycky, když chci, aby mě ten druhý měl taky rád, i když vím, že to má přesně opačný efekt."

„Teď hodně mluvíš," poznamená Felicia jemně.

„Panebože, promiň, máš pravdu, nechtěl jsem… ale samozřejmě tě mám rád, uctivým způsobem, myslím tím, bez nějakých úmyslů, které…"

Felicia se přátelsky zasměje a Tommy cítí, jak se začíná potit. Rychle se snaží vysvětlit, že samozřejmě chce, aby ho měla ráda, že ji považuje za svou mentorku, ale zároveň si

uvědomuje, že slova, která ze sebe chrlí, nedávají skoro žádný smysl.

„Asi jsi slyšel o těch nefunkčních zámcích," řekne Felicia, aby mu pomohla změnit téma.

„Slyšel," přikývne Tommy a zatne zuby, aby už mlčel.

Poslední týden mají u několika místností na oddělení H1 potíže s elektronickými zámky. Předevčírem se systémem začal zabývat technik. Některé zámky bude třeba vyměnit, ale než k tomu dojde, musí personál dveře pokaždé zkontrolovat — i poté, co zámek cvakne a rozsvítí se červená kontrolka.

Cestou si Tommy všimne, že chodba je oproti běžným zvyklostem neuklizená: na podlaze se povalují vyplivnuté sáčky se žvýkacím tabákem, kousky papírových utěrek, rozsypané jídlo a krvavé náplasti.

Felicia se zastaví, rychle se rozhlédne a několik vteřin hledí zpátky do chodby. Pak se jí do obličeje vrátí barva. Dojde ke dveřím, vytáhne svou čipovou kartu, vyťuká kód a Tommy ji následuje na observační oddělení.

Oba pečovatelé jsou právě uvnitř u ženy, která hrdelním hlasem křičí, že už nemůže dál.

Toto speciální oddělení sestává z velké centrální haly s velkými pozorovacími okny do čtyř jednotlivých pokojů.

Felicia zaklepe na dveře číslo tři a společně s Tommym vstoupí dovnitř.

V pokoji to páchne potem a močí.

Pacient Nelson Olson-Person je tady v izolaci už tři týdny od té doby, co ho sem v poutech přivedla transportní jednotka vězeňské služby.

Při příjezdu se choval agresivně, museli ho strhnout na zem, píchnout mu do boku intramuskulární injekci, zvednout ho na postel a připoutat.

Už dřív u něho byla diagnostikována porucha autistického spektra a byl odsouzen k umístění do ústavu forenzní psychiatrické péče, protože znásilnil, zabil a rozčtvrtil tři dívky v prepubertálním věku.

Nelson je obézní čtyřicátník. Leží nahý na matraci a kolem paží a kotníků je připoutaný silnými plastovými pásky k ocelové posteli, která je přišroubovaná k betonové podlaze.

Přikrývka z něho sklouzla na zem.

Jakmile ho s ní někdo přikryje, hned ji ze sebe setřese.

Nelson trpí těžkou nadváhou, má zvětšená prsa, mohutné převislé záhyby na břiše a tukové polštáře. Pod bílou kůží mu prosvítá síť šedomodrých cév.

Obrovské hrbolaté břicho plné strií mu přetéká přes matraci. Mezi ním a stehny se tiskne malý obřezaný penis spolu s lesklým šourkem.

„Se ženskýma se nebavím," zamumlá.

„Zdravím vás, Nelsone," řekne Felicia a přistoupí k němu. „Dám vám večerní léky a podívám se na ránu, kterou vám způsobila ta páska. Jestli jsem tomu správně porozuměla… je to tak?"

„Smrdíš," řekne jí Nelson.

„Ale ne, nesmrdím," odpoví Felicia přívětivě.

„Tvoje kunda smrdí kysele jak močál, jak bažina, jako stará…"

„Nelsone," skočí mu do řeči Tommy. „Co kdybychom se bavili o něčem jiném? Co vy na to? Já myslím, že by to bylo fajn."

Felicia prohlíží Nelsonovo krvavé zápěstí.

„Do třinácti let jim kunda voní po cukrový vatě," pokračuje pacient a škube plastovými páskami, až to praská.

Odmlčí se, až když mu Felicia píchne injekci.

„Jak vám chutnala večeře, Nelsone? Nebyl ten karbanátek úplně vynikající?" zeptá se Tommy.

„Freud píše, že sexuální touha visí hlavou dolů ze stropu jako netopýr a olizuje každého," usměje se Nelson. „Člověk může lhát a tvrdit, že to necítí, ale ten jazyk je tam pořád…"

„Dobrou noc," řekne Felicia.

Mezi stehny protéká Nelsonovi na gumovou matraci řídká stolice, stéká k šedým chodidlům a z kratší strany postele kape na zem.

2

Tommy vyjde za Felicií z pokoje a pacienta na lůžku nechají za sebou. Zbylí dva ošetřovatelé už se vrátili do velké centrální místnosti. Oba vypadají unaveně a sešle. Felicia si stáhne latexové rukavice a požádá je, aby Nelsona umyli a obvázali mu ránu.

„Je úplněk," vzdychne jeden z ošetřovatelů.

„Pacient bude spát do sedmi. Uvolněte mu pásky, umístěte alarmové podložky a zajistěte stálý dohled," řekne Felicia.

„Můžu vám pomoct ho umýt, jestli chcete," nabídne se Tommy.

„Díky," odpoví překvapeně kolega.

Felicia dojde ke dveřím na chodbu, otočí se a pohlédne na Tommyho se strachem, který se snaží skrývat — jako dítě, jež se nutí být statečné, přestože by ve skutečnosti nejraději spalo v posteli svých rodičů. Pak z observačního oddělení odejde.

Tommy by nesnesl pomyšlení, že Felicii zklamal. Jinak by jí nejspíš pověděl o tom, že se před půlrokem zamiloval do jedné pacientky.

Sám nedokáže pochopit, jak to mohlo zajít tak daleko.

Byla to mladá žena, která dělala pokroky společně s ním, a postupně jeden ke druhému získávali čím dál větší citovou důvěru.

Několikrát ho hravě políbila na rty.

Řekl jí, že to nesmí dělat, ale ona se jen zasmála a odpověděla, že si nemohla pomoct.

K velké chybě došlo jednou večer před třemi měsíci.

Toho dne jel Tommy za Alyssou, protože jí neodtékala voda ve sprše.

Na schodech potkal Kena, byl na cestě do posilovny. Řekl mu, že Alyssa je dole v prádelně, ale že nechal odemčené dveře.

Tommy přesto zazvonil, chvíli počkal a teprve potom vešel do předsíně a poté do obývacího pokoje.

V televizi běželo video s milujícím se párem. Trvalo několik vteřin, než Tommymu došlo, že je to Alyssa s Kenem, kteří se natočili při sexu. Alyssa na sobě měla jen průsvitnou červenou podprsenku a seděla Kenovi obkročmo na bocích.

Byla tak vzrušená, jak ji Tommy nikdy nezažil.

Měla otevřená ústa a oči se jí stáčely v sloup, takže při každém Kenově přírazu spatřil její bělma.

Tommy odešel do koupelny, roztřesenýma rukama vyčistil odpad ve sprše, vyhodil velké chuchvalce vlasů a zbytky mýdla a pospíchal pryč, aby se vyhnul setkání s Alyssou.

Když přijel k sobě domů, cítil se tak mizerně, že by bylo rozumné nahlásit, že je nemocný a zůstat doma, ale místo toho si vzal patnáct miligramů morfinu a šel na noční službu.

Na oddělení bylo jako obvykle málo personálu a on byl nucen sám zareagovat na bezpečnostní poplach.

Byla to ta mladá pacientka, která ho několikrát políbila. Po jednom incidentu ji znovu umístili na observační oddělení, ale špatně snášela léky.

Zašel za ní, uvolnil jí vázací pásky z kotníků i zápěstí, odtáhl propocené prostěradlo a natáhl čisté.

Byla zesláblá a potřebovala pomoc se svlečením vlhkého oblečení a ve sprše. Bez šatů vypadala jako víla.

Když ji pak Tommy opatrně otíral osuškou, najednou ho objala okolo krku a vášnivě políbila.

Stále pod vlivem opioidu ji odnesl na postel.

Ostatní personál řešil vážný pokus o sebevraždu.

Centrální hala před pozorovacími okny byla prázdná a izolované místnosti nejsou střežené kamerami.

Když se na ni položil, všechno se zdálo měkké a neskutečné.

Vybavuje si teplo její pochvy, svoje zoufalé přírazy, její krátké tiché vzdechy, tlukot svého srdce a pocit, že se mu uši zaplnily vodou.

Nejistě se postavil na nohy a celý ztuhlý strachem odklopýtal stranou.

Než ji stačil požádat o odpuštění, se širokým úsměvem mu řekla, že to chce dělat každou noc znovu.

Tommy nemohl pochopit, jak se to stalo.

Od té doby se snažil s pacientkou být v kontaktu co nejméně a už nikdy s ní nezůstal o samotě. Ještě stále zvažuje, že se půjde udat, ale ví, že by v takovém případě přišel o práci.

••••••••••••

Tommy si zajde pro latexové rukavice, čisticí prostředek, pytle na odpadky a papírové utěrky a spolu s kolegy vstoupí zpátky k Nelsonovi.

Pacient už spí a bzučivě chrápe.

Uvnitř to ostře páchne výkaly.

Uvolní mu fixační pásky, sestra vyčistí ránu na zápěstí a přelepí ji náplastí.

Tommy a druhý ošetřovatel umyjí matraci, postel i podlahu a nakonec muži co nejlépe očistí hýždě a stehna.

Občas, když má Tommy za sebou několik probdělých nocí, vídá v nočních chodbách Helixu šedočerného démona.

Démon ho chce odtáhnout k oné pacientce, k té malé víle s úsměvem plným očekávání.

Ocitá se v jakémsi transu.

Téměř nedokáže odvrátit pohled.

Démon je utkaný z milionů poletujících much.

Vysoká, nejasná postava.

Žena v místnosti číslo jedna zase začala křičet a oni rychle sesbírají věci a vynesou pytle s odpadem.

„Musíme za ní," řekne ošetřovatel. „Ale kdybys mezitím ohlídal Jasmin na čtyřce… asi se chce zase osprchovat."

„Tak jo," odpoví Tommy, přestože už by vlastně měl mít volno.

Poděkují mu a odemknou dveře ke křičící ženě.

Tommy si umyje ruce a pak přejde k pokoji číslo čtyři a vidí, že Jasmin už přešla do jednoduché koupelny. Zastaví se před pozorovacím okýnkem. Ze strany personálu je na okně žaluzie, nikdy však nebývá stažená.

Jasmin stojí ve sprše, je tak blízko, že nebýt skla mezi nimi, mohl by se jí dotknout. Z vody se páří a ona už má úplně červená ramena.

Je ostříhaná nakrátko, obličej má ztrhaný pláčem, těžká prsa se světlými dvorci, převislé břicho a tmavé, prošedivělé ochlupení v klíně.

Nabírá si ze zásobníku další a další mýdlo a silou se drhne mezi nohama.

Od pětatřiceti let, kdy se stala obětí hromadného znásilnění, byla opakovaně v ambulantní psychiatrické péči, ale před

rokem se vloupala do bytu k mladému páru v Gustavsbergu, který několik dnů sexuálně mučila, až nakonec oba vykrváceli.

Když Jasmin pochopí, že ji někdo pozoruje, odvrátí se od okna. Na zádech i hýždích má hluboké jizvy po škrábancích. Znovu a znovu si do dlaně pumpuje mýdlo, mazlavá voda ani nestačí kanálkem odtékat.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se ošetřovatel za Tommyho zády.

„Pořád se mydlí, myslím, že s tím nedokáže přestat,“ odpoví Tommy a upraví si kšiltovku.

„Já vím, jdeme za ní.“

„Dobře.“

„Díky za pomoc,“ řekne ještě kolega.

„Jasný, v pohodě,“ přikývne Tommy.

Opustí observační oddělení a vykročí temnou noční chodbou podél zavřených dveří do jednotlivých pokojů k východu.

Jeho růžové pantofle na linoleu klapou.

Snažil se všem vysvětlit, že když si je objednával, na obrázku v katalogu měly černou barvu.

V chodbách se touto dobou, kdy se mají všichni uložit ke spánku, obvykle pohybuje spousta personálu.

Ale teď je na oddělení ticho, až příliš velké ticho.

Připomíná to podivnou prázdnotu, jaká vzniká před bouřkou, když svět jako by zadržel dech a ptáci přestanou zpívat.

Tommy si vzpomene na Feliciin zvláštní pohled, když před chvílí odcházela. Jako by i ona měla nějakou nepříjemnou předtuchu.

Světlo slabého nočního osvětlení se na podlaze modře leskne.

Tommy si všimne zvláštní malé hvězdičky ze stonků a tenkých kořínků, která leží v rohu mezi vlasy a chuchvalci prachu.

Nejasně vnímá jakýsi praskavý zvuk, jako statická elektřina, jako jemné praskání, které člověk zaslechne, když si přes hlavu přetahuje svetr.

Má pocit, jako by se ocitl v jakémsi meziprostoru skutečnosti.

Možná z vedlejšího oddělení otevřel špatné dveře a vstoupil do paralelní chodby.

Nosem nasaje pach připáleného jídla a jeho vnímání času se rozkolísá.

Po deseti metrech se chodba láme do pravého úhlu a potom dalších dvacet metrů vede k části pro personál.

Tommy si uvědomí, že je najednou ostražitý.

Cítí, že šedý démon je blízko. Ucítí, jak mu po zádech přeběhne mráz, zastaví se a ohlédne.

Napíná oči, aby v přítmí lépe viděl.

Nad zavřenými dveřmi k víle tuší ve tmě vlnivý pohyb.

Lesklé části zámku se blýskají.

Zezadu na něj dopadne jakési poskakující světlo a on se jako ve snu otočí.

Všechno je jako obvykle.

Už neví, jestli to světlo opravdu zahlédl.

Dveře do jednoho pokoje jsou otevřené. Dojde k nim, přimáčkne je a zabere za kliku. Zámek nezapadl. Zkusí je zavřít větší silou a v té chvíli na něj ze strany dopadne drobné světýlko.

V dálce, až tam, kde se chodba stáčí doleva, se ve vzduchu třpytí jakési drobné zářící body.

Srdce mu teď buší rychleji.

Sevře v ruce svůj osobní alarm a opatrně kráčí dál.

Ve vzduchu přibývají další zářivé tečky a Tommy si vzpomene na Sally a její světlušky v hlavě.

Pach spáleného jídla je teď ještě silnější.

Vířících světelných teček je čím dál víc.

Tommy dojde až k ohybu chodby a zastaví se.

Až na slabounké praskání všude panuje naprosté ticho.

Zadrží dech, vykročí za roh a vtom vyjekne hrůzou.

Tělo mu zaplavuje adrenalin.

Žhnoucí jiskry proudí až k němu.

Na konci chodby, pět kroků od oddělení personálu, hoří veliká pochodeň.

Na kolenou tam klečí hořící člověk.

Mohutné plameny šlehají do výšky.

Strop už se vznítil.

Jako by se kolem té osoby ovíjel hořící had.

Vlasy jí planou, ústa má otevřená.

Křičí strašlivou bolestí, ale slyšet není vůbec nic.

Tommy stiskne tlačítko osobního alarmu a teď vidí, že ta hořící postava je Felicia. Z nosu jí teče krev, tváře má černé. Jedna paže se jí ohýbá v podivném úhlu, protože se šlachy stahují. S praskotem se zhoupne a pak se v plamenech pomalu skácí na bok.

3

Květnové světlo dopadající do kaple Svatého kříže na Lesním hřbitově je jakousi bledou připomínkou pomíjivosti života.

Sál je stroze modernistický, otevřený prostor rámuje hrubý pískovec a světlé severské dřevo.

V presbytáři stojí bílá rakev.

Síní se nesou těžké akordy varhanní verze *Pohřebního pochodu* Fryderyka Chopina.

Komisař Joona Linna i komisařka Saga Bauerová sedí úplně vzadu vlevo a čekají, až nastane čas připojit se k černě oděnému průvodu.

Na rakvi stojí zarámovaná fotografie Felicie.

Přestože je na snímku dospělá, podobá se holčičce, jíž Joona kdysi zachránil život.

Za truchlícími příbuznými následuje řada přátel, kteří se přišli rozloučit.

Joona se Sagou vstanou až mezi posledními a středovou uličkou pomalu následují dva Feliciiny kolegy z Helixu.

Muž před nimi podpírá starší ženu, a když procházejí okolo rakve, konejšivě ji pohladí po ruce.

Joona se nad hromadou květin setká s jejím pohledem — její akvamarínově bledé oči působí nečekaně uklidňujícím dojmem.

Zdá se, že by mu ráda něco řekla, ale pak si to rozmyslí a sklopí hlavu. Muž ji pak odvede zpátky na její místo.

Joona i Saga s těžkým srdcem položí každý svou rudou růži mezi ostatní a se skloněnými hlavami se vrátí do lavice.

Po zádušní bohoslužbě se vydají k východu, poděkují knězi a pokračují za Feliciiným bratrem Mikaelem, který spolu s její nejlepší kamarádkou sedí u prosklené stěny.

Vyjádří mu soustrast, Mikael poděkuje a zamyšleně si je prohlíží.

Když se Joona se Sagou otočí a vykročí pryč, zaslechnou, jak za nimi Mikael šeptá: „Počkejte, počkejte, prosím."

Zastaví se, otočí a znovu na něho pohlédnou.

„Chci vám poděkovat za ty roky, které jste mně a Felicii dali," řekne Mikael. „Možná jsme ten čas mohli využít líp, ale cesta nazpátek byla dlouhá… pro nás oba."

„Jsme jenom lidé," přikývne Joona.

Mikael s pomocí Feliciiny přítelkyně vrávoravě vstane, poděkuje jí, přistoupí k nim o krok blíž a tlumeným hlasem promluví:

„Je tu jedna věc, kterou… Určitě je to jenom hloupost, ale prostě vám chci říct… že předminulý týden, když Felicia přišla z práce, našla ve svém oblečení kousek papíru… Nějaký pacient jí potají zastrčil do kapsy lísteček, na kterém stálo, že je odsouzená za zločin proti Veličenstvu."

„Co si o tom myslíte?" zeptá se Saga.

„Felicia o tom mluvila trochu žertem, ale vím, že jí to bylo nepříjemné a že to nedokázala pustit z hlavy," vysvětluje Mikael a ztěžka polkne.

„Jak to víte?" zeptá se Joona.

Mikael má červené tváře a oči zalité slzami.

„Nevím, měl jsem takový pocit," odpoví a několik vteřin trvá, než dokáže pokračovat, „ale pár hodin předtím, než zemřela, tak… tak mi poslala zprávu, esemesku. Nemůžu na to přestat myslet, protože jsem zrovna spal, vzal jsem si prášek na spaní a šel si brzo lehnout… Psala, že se trochu bojí tmy. Přečetl jsem si to až ráno, ale to už bylo pozdě…"

„Rádi se podíváme na váš mobil," řekne Joona.

„Samozřejmě, to…"

„Jakmile budete mít pocit, že to zvládnete," dodá.

„Zklamal jsem ji," zašeptá Mikael a na chvíli sevře rty, aby se pokusil zastavit pláč. „Psala, že… Felicia mi napsala, že má pocit, jako by kolotoč změnil směr a teď se otáčí… nazpátek do zlého snu."

••••••••••••

Hmatatelnost přítomného okamžiku — sluneční paprsky na kůži, vzduch v plicích, vítr v korunách stromů — člověk se nikdy necítí tak blahodárně jako po pohřbu.

Oba si nasadí sluneční brýle a kráčejí po svažité cestě dolů.

Joona má na sobě černý oblek, bílou košili a černou kravatu.

Saga si své plavé vlasy spletla do úhledného dlouhého copu a oblékla si černou sukni, černé sáčko přes přiléhavý top a černé silonky i lodičky.

Se svou zářivou, světlounkou pletí, symetrickými rysy a nebesky modrýma očima je jako vždy nádherná.

Předběžné vyšetřování Feliciiny vraždy vede oddělení závažných trestných činů policejního okrsku Stockholm Jih. Pracují na něm už skoro dva týdny, a přestože nedosáhli valných výsledků, nechtějí požádat Národní operativní oddělení o pomoc.

Felicia byla zavražděna v půl desáté večer na uzavřeném oddělení H1, v chodbě s řadou dveří vedoucích do pokojů pacientů. Všechny kamery a detektory kouře byly předtím zneškodněny — buď zakryty, nebo jinak zablokovány. Před upálením někdo Felicii pevně svázal prostěradly namočenými do acetonu. Policie nemá žádného podezřelého a výslechy jsou ztížené jednak lékařským závazkem mlčenlivosti, jednak tím, že řada možných svědků trpí závažnými duševními poruchami.

Joona a Saga opustí hřbitov, pokračují do dunivé temnoty pod železničním mostem a pak znovu vyjdou na slunce.

Saga zaparkovala auto před dvoupatrovým domem, ve kterém vedle sebe sídlí thajské masáže a kancelář pohřební služby.

Vytáhne klíčky od stříbrného Jaguaru S-Type ze šedesátých let s poškrábaným lakem, prasklým čelním sklem a zablácenými koly.

„Zločin proti Veličenstvu," zopakuje Joona.

„Vždyť jí ten lísteček nemusel dát do kapsy ani žádný z pacientů," poznamená Saga.

„Ne, já vím…"

„Stejně dobře se to mohlo stát kdekoli mimo ústav."

Obejmou se a Joona dojde ke svému černému BMW, svlékne si sako, odloží ho na zadní sedadlo a posadí se za volant.

Než nastartuje a vycouvá z místa, ještě si trochu uvolní kravatu a rozepne límeček u košile.

Joona má krátké plavé vlasy, které se mu neposlušně vlní, šedé oči a úsměv, při kterém se mu ve tvářích dělají dolíčky.

Košile se mu napíná přes svaly na ramenou a pažích.

Celé jeho tělo i pohyby svědčí o dlouhém špičkovém vojenském výcviku v nekonvenčním boji nablízko a bojových operacích v městském prostředí.

Joona už mnoho let pracuje jako operativní kriminální komisař na celostátní úrovni a vyřešil více složitých případů sériových vražd než kterýkoli jiný policista v severní Evropě.

Občas, když dokončí případ nebo dosáhne podstatného průlomu v předběžném vyšetřování, odmění se malou mincí z hořké čokolády.

Cestou přemýšlí nad tím, jak moc se Saga změnila od oné veliké zimní bouře a případu, který začal vraždou v bredängském kempu.

Tehdy, po osudovém honu na Pavouka, ještě byla jen stínem sebe samé.

Teď je konečně komisařkou Národního operativního oddělení a Joona doufá, že brzy dostanou svolení pracovat zase spolu jako tým.

Vypadá to, že Saga je skutečně na cestě k uzdravení.

Vrátila se k trénování ve svém boxerském klubu a obnovila vztah s Rickem Santosem.

••••••••••••

Saga vstoupí do domu na Tavastské ulici, kde bydlí, a pokračuje po schodech nahoru. Joona jí volal z auta a ptal se, jestli nechce s ním a s Valerií povečeřet.

Saga však cítí, že teď chce být jen s Rickem, dát si v jeho náruči skleničku vína, cítit teplo jeho těla a slyšet tlukot jeho srdce.

Během posledních dvou let Saga u Joony s Valerií povečeřela a přespala mockrát. Joona dohlédl na to, aby nikdy nevynechala termín u psycholožky, a v podstatě si u nadřízených vynutil, aby ji přijali zpátky na operativní oddělení.

Joona je pro Sagu jako starší bratr, kterého vždycky potřebovala, a jemu zase pomáhá udržet v životě rovnováhu a klid jeho žena Valeria.

Saga se nerada ohlíží do minulosti, ale když se před čtyřmi roky v boxerském klubu seznámila s Rickem Santosem, byla

na tom hodně zle. Měla sebedestruktivní sklony a po všech ztrátách, které jí způsobil Jurek Walter, byla psychicky úplně zlomená.

Zkusila se vrátit k boxu, aby přišla na jiné myšlenky, a bušila v klubu do boxovacího pytle tak intenzivně, až zapomínala na čas.

V krátké pauze chvíli sledovala Ricka, jak trénuje v ringu — a najednou ten mladík stál před ní, osprchovaný a převlečený.

Začali si povídat a ona rychle pochopila, že je do ní tajně zamilovaný už od chvíle, kdy ji před několika lety viděl zvítězit v zápasu s jednou mladou Maďarkou.

Když zjistila, že sprchy v dámské šatně jsou mimo provoz, přijala jeho nabídku, aby se zašla osprchovat k němu domů, přestože sama bydlela blíž.

Jeho pozornost jí lichotila. Jela s ním do jeho bytu v Barkarby a vyspala se s ním.

Ukázalo se, že Rick je něžný a vnímavý milenec a při milování se nezaměřuje na výkon, ale na smyslnost a absolutní přítomnost v daném okamžiku.

Vzhledem k jeho mládí to Saga vůbec nečekala. Sama dokonce zapomněla, že sex může být tak dobrý a jako vlna štěstí přetrvávat v těle po zbytek dne.

Když vyšla z jeho bytu a venku se nadechla večerního vzduchu, uslyšela ho, jak volá její jméno. Poté co se otočila, Rick stál nahý na balkoně a mával jí.

Tehdy mu bylo teprve třiadvacet, byl považován za vycházející hvězdu boxerského klubu, o dva roky později ho vybrali do olympijského týmu a ve své váhové kategorii skončil na pátém místě.

Po prvním večeru spolu navázali opatrný vztah, který Saga ukončila poté, co se rozpoutal hon na Pavouka.

Když bylo po všem, Saga byla psychicky naprosto na dně a nikdo kromě Joony nevěřil, že se ještě někdy vrátí do života.

A jako obvykle měl pravdu — minulé léto Saga začala zase boxovat. Rick byl teď v klubu jako mladý král. Nad recepčním pultem visela ve světle starého automatu na nápoje jeho velká fotografie z olympiády.

Zašli spolu do kavárny ve vedlejší ulici a Saga se mu omluvila a částečně mu vyprávěla, co ji potkalo.

Rozhodli se, že na to půjdou pomalu, že nejdřív zkusí být jen přátelé, a o dvě hodiny později se u Sagy doma dvakrát pomilovali.

Často si vybavuje jeho slova v kavárně, než odjeli k ní domů: „Sago, zkoušel jsem randit s jinýma, ale bylo to vůči nim strašně nefér — zasloužily si mnohem víc, protože moje srdce už bylo zabrané," řekl Rick a vzal její ruce na stole do svých.

Varovala ho, že žít v její blízkosti není snadné, a on se jí zahleděl do očí a odpověděl: „Nechci to mít lehké, chci tebe, přesně takovou, jaká jsi."

Od té doby jsou spolu každý den a Saga nikdy v životě nebyla šťastnější. Loni na Vánoce Rick pronajal svůj byt a na zkoušku se k ní nastěhoval.

Jednou večer v kuchyni jí řekl, že by si přál mít s ní děti, a ona od té doby nosí jeho slova v srdci jako poklad.

Saga vystoupá poslední schody do svého poschodí, vidí, že dveře jejího bytu jsou pootevřené — a okamžitě pomyslí na pistoli ve skříni na zbraně.

Uklidní se, připomene si, že jí teď nic nehrozí, že se její život vydal novým směrem.

Přesto ze sebe nemůže setřást ostražitost.

Opatrně za sebou zavře a zamkne dveře, vidí Rickovy černé tenisky v botníku a koženou bundu na věšáku, jako obvykle s jedním rukávem naruby.

Doléhá k ní tichá hudba.

Saga si vyzuje lodičky, vezme dlouhou kovovou lžíci na boty a tiše vstoupí do chodby. Na dřevěné podlaze jí to v punčochách klouže. Zastaví se vedle otevřených dveří do kuchyně, rozepne si sako, aby se mohla snáz hýbat, vzchopí se a tiše vstoupí do kuchyně.

Stůl je prostřený, uprostřed hoří svíčka, Rick otevřel láhev červeného vína a stojí u sporáku a vařečkou cosi míchá v hluboké pánvi.

Z malého reproduktoru tiše zní píseň Zary Larssonové.

Rick se otočí, s úsměvem zavrtí hlavou a řekne, že si nikdy nezvykne na to, jak moc je krásná.

„Dveře byly otevřené," řekne Saga a odloží lžíci na komodu.

„Jako moje srdce pro tebe," pronese Rick nadneseně romanticky.

„Haha."

Saga přistoupí k Rickovi, políbí ho a pošeptá mu do úst, že ho chce hned teď.

4

Tommy Kiefer sedí na pohovce doma u své bývalé přítelkyně Alyssy. Rozepnul si větrovku, ale čepici s kšiltem dozadu si nechal jako vždycky na hlavě. Jeho boxer Buddy mu leží na klíně, přestože je na to vlastně moc velký.

Od zavraždění Felicie pociťuje Tommy zvláštní klid, skoro jako by v nitru zamrzl, říká si.

Alyssin nový přítel Ken sedí na křesle, světlé vlasy sepnuté v ohonu má přehozené přes opěradlo, nohy na skleněném stolku před sebou, popíjí kouřovou whisky a dívá se na dokument o dobývání Ameriky Španěly.

Tommy, který povečeřel v restauraci Grillpalats, má v ústech chuť syrové cibule. Buddy mu očichává obličej, rychle dýchá, ale ví, že olíznout ho nesmí.

Tommy si psa pořídil rok předtím, než se seznámil s Alyssou, a dnes přišel, aby spolu podepsali smlouvu o převodu vlastnictví.

Alyssa by měla Buddyho ráda u sebe, je zvyklá, že ji doprovází při ranním běhání, a cítí se s ním bezpečněji.

„Víš to jistě?“ zeptá se ho.

„Jasně, potřebuješ ho… mnohem víc,“ odpoví Tommy tiše.

„A nebude ti smutno?“

„Ne, nech toho… nebo trochu, jasně že jo.“

Alyssa před něho na skleněný stůl položí formulář a propisku.

„Alysso… řekni ještě jednou tamto,“ ozve se Ken, aniž spustí oči z obrazovky.

„Co myslíš?“ zeptá se Alyssa.

„Když srovnáváš mýho a Tommyho ptáka a…“

„Nech toho,“ odbude ho unaveně Alyssa.

„Ale no tak,“ trvá na svém Ken a usmívá se na ni. „Jak jsi to říkala? Říkalas, že ten jeho byl jako…“

„Přestaň!“ okřikne ho Alyssa ostře.

„Vždyť to byla jen legrace,“ opáčí Ken, jako by šlo jen o nepovedený vtip.

„Půjdeme do kuchyně?“ navrhne Alyssa tiše Tommymu.

„Stejně už musím jít."

Tommy vezme propisku a podepíše formulář.

„Děkuju," zašeptá Alyssa.

„Nezapomeň si kšiltovku," poznamená Ken.

Alyssa s Buddym vyprovodí Tommyho do předsíně. Alyssa mu řekne, aby si Kena nevšímal, a poděkuje mu, že jí nechá psa. Buddy je zmatený, protože si myslel, že půjde s Tommym. Když si však Alyssa klekne k němu na podlahu, obejme ho okolo krku a políbí, uklidní se.

••••••••••••

Teď Tommy sedí v denní místnosti v Helixu a společně se dvěma svěřenci se dívá na dánskou verzi *Hotelu Paradise*.

Cestou na kole do práce zažíval pocity děsivé prázdnoty. Poslouchal kapelu Suisideboys a na parkovišti viděl mrtvého ptáka, přejetou vránu — jen krev, hromádka peří a jedna trčící noha.

Mladý pacient jménem Oliver si zakrývá oči, když jeden z účastníků reality show se širokým úsměvem v rozhovoru přiznává své lži.

Sally sedí vedle Tommyho, obírá ze sladkého šneka zrníčka cukru a nepřítomně si je vkládá do úst. Zaslechl, že si během soudního procesu vytrhala všechny nehty. Náplast na jednom prstu má trochu odchlípnutou, takže jí odhaluje zjizvenou růžovou tkáň.

Feliciina vražda v poslední době značně ovlivnila život na odděleních H1 i Omega. Po dva týdny sem každý den jezdila policie. V chodbách se pohybovali policejní technici, zkoumali zámky a alarmy a shromažďovali materiál z bezpečnostních kamer.

Policisté celé hodiny vyslýchali pacienty i zaměstnance.

Tommy byl u výslechu třikrát a snažil se povědět úplně všechno, přesto měl pocit, že ho z něčeho podezírají.

Nejspíš to vypovídá víc o něm samém než o vyšetřování.

Personál měl navíc krizovou schůzi, velké vzpomínkové setkání s minutou ticha a spoustou květin a svíček — a každému se také dostalo psychologické podpory a všichni měli možnost si pohovořit s kaplanem.

Tommy během těchto týdnů pochopil, jak důležitá pro něj Felicia byla — jako starší sestra, která svému bráškovi postupně dává různé klíče ke světu.

Naším cílem se nikdy nesmí stát držet lidi pod zámkem, řekla jednou. Je to jednoduché, ale zároveň důležité. Soudní psychiatrická péče není trest.

Tommy by si přál mít příležitost Felicii říct, jak moc pro něho znamenala.

Měl by lepší pocit, kdyby se dozvěděla, že cítí, že je díky ní lepším člověkem.

Úplně jako by mu nabídla cestu zpátky od chyby, které se dopustil, když ve své osamělosti a zoufalství sexuálně zneužil ženu, kterou měl správně utěšovat jako smutnou mladší sestřičku.

Feliciina nejbližší kolegyně, psychiatrička Gloria Madsenová, má teď dvojnásobek práce, dokud se personálnímu řediteli nepodaří najít po ztrátě náhradu.

Gloria je štíhlá a přívětivá žena v důchodovém věku, se světle modrýma očima, vrásčitým obličejem a šedými vlasy.

Minulý týden pozvala Tommyho na osobní schůzku a zeptala se ho, jestli by stál o bližší spolupráci s ní a o vyšší odpovědnost.

„Felicia o tobě měla vysoké mínění, říkala, že ti to s pacienty jde… a že by ses prý měl dál vzdělávat."

„Budu moc rád," odpověděl.

„Důvěřuju jí a mám v úmyslu udělat z tebe na toto přechodné období svoji pravou ruku."

„Páni… Udělám, co budu moct," řekl.

„A v tom případě máš i velkou šanci vyjednat si lepší plat."

„To není zrovna moje silná stránka," přiznal Tommy.

„Stačí, když mi řekneš, že si zasloužíš zvýšení platu."

„To asi říct nedokážu," odpověděl.

„Tak já ti pomůžu. Dívala jsem se na to a myslím si, že si zasloužíš zvýšit plat o padesát procent," řekla a usmála se.

••••••••••••

Než se večer začnou podávat léky a světla v chodbě se zhasnou, pacienti se začínají vracet do svých pokojů.

Nelson Olson-Person mohl opustit observační oddělení a umístili ho na H1. Během dne byl mlčenlivý, ale dvakrát se začal svlékat donaha, a tak ho ošetřovatelé museli zastavit a odvést do jeho pokoje.

Pacienti měli k dispozici pietní stolek, na kterém mohli rozsvěcet elektrické svíčky a do košíčku ukládat pozdravy, které pro Felicii napsali. Celé se to ale pokazilo, když jeden pacient s myslí zahalenou demencí začal vykřikovat, že oheň očistil tu děvku od hříchů.

Vedení si vypůjčilo kolegy z jiných oddělení a v prvním týdnu po vraždě navýšilo personál na H1 tak, že počet zaměstnanců byl skoro takový, jaký by měl správně být. Teď už se však vrátili k obvyklému podstavu personálu.

Adidas se stále odmítá vzdát peněz, které vyhrál v Monopolech, a dát je ostatním, kteří by si taky chtěli zahrát. Pořád opakuje, že ztluče každého, kdo se mu je pokusí vzít.

Sally dvěma prsty přimáčkne pečivo bez cukru k papírovému talířku, vyčerpaně vzdychne a sklouzne z pohovky na podlahu. Skončí napůl pod stolem a zvedne obličej k Tommymu.

„Do háje, musím jít spát," řekne. „Můžeš jít se mnou a podívat se mi na pokoj? Jen jestli je všechno… no víš, jak má být… žádný podivnosti, žádný nový dveře ani nic podobnýho."

„Dobře, jen se domluvím s kolegy," odpoví Tommy a vstane.

„Pospěš si," přikývne Sally.

Tommy zajde za dvěma dalšími ošetřovateli, a když získá jejich souhlas, vrátí se k pohovce.

„Tak půjdeme?" zeptá se.

„Klídek," odpoví Sally a sklouzne až na podlahu.

„Asi budeš muset vstát, jestli…"

„Přestaň žvanit, blbečku," řekne pacientka s předstíraným finským přízvukem a s nespokojeným funěním se zvedne na nohy.

Společně vyjdou z denní místnosti a spolu s ostatními vykročí chodbou k pokojům.

Ráno Sally tvrdila, že ji její démoni začali častovat škaredými dárky. Ukázala Tommymu, co našla pod polštářem. Byla to drhaná krajka ze spletených vlasů — rozvolněný vzorek připomínající hvězdu nebo hubeného člověka s příliš dlouhými údy.

Tommyho růžové sandály na linoleu povrzávají.

Místo výměny byly nespolehlivé zámky opraveny, pořád však nefungují tak, jak by měly, a personál byl proto informován o nových pravidlech týkajících se bezpečnosti.

„Já jen, že teď po tom nálezu pod polštářem mám strašně špatnej pocit," říká tlumeně Sally cestou v chodbě.

„Povídej."

„Pro mě… je to, jako bych stála na jedoucím pásu, který ujíždí do tmy… Hlasy volají, a když neodpovídám, odpovídají si mým hlasem samy."

„A co volají?" zeptá se Tommy a obrátí se k ní.

„Všechno, co musím udělat já, všechno, co oni udělají se mnou… až dojedu do tmy."

Procházejí okolo poškrábaných dveří pokojů s odřenými zárubněmi a minou plechové dveře, za kterými je komora s ručníky a čisticími prostředky. Jsou vyboulené od kopanců a úderů.

Vtom se ozve mechanický zvuk. Tommy nedokáže říct, z jakého směru vychází. Možná zní jen v jeho hlavě jako jakýsi druh tinnitu. Podívá se na Sally, ale ta kovové tikání zřejmě nezaslechla.

Zvuk připomíná tikot malé natahovací opičky, se kterou si Tommy hrával v dětství. Jakmile pustil klíček na jejích zádech, opička začala tlouct na bubínek na břiše a zároveň se houpavě pohybovala kupředu.

„Mluvila jsi o těch hlasech s Glorií?" zeptá se Tommy.

„Psychofarmaka jsou jako špunty do uší, hlasy stejně zůstanou…"

Kdesi před nimi se ozvou rychlé šustivé kroky a po nich následuje tvrdá rána, jako kdyby někdo udeřil do podlahy polenem.

„Au," zašeptá Sally.

Pronikavý výkřik z vedlejší chodby je oba přiměje náhle se zastavit. Znělo to skoro jako výkřik malé holčičky na pouti.

„Co se to děje?" zamumlá Tommy.

Zpoza rohu vyklopýtá Nelson. Zastaví se a hledí na ně prázdnýma očima. Měl by být zamčený ve svém pokoji.

Mohutná postava se mírně kymácí.

Nemá kalhoty, ale přirození má skryté pod převislým břichem.

Z konečků prstů mu cosi odkapává.

Namáhavě dýchá, zvedne krvavé dlaně a blíží se k nim.

Tommy zašátrá po osobním alarmu, který má zavěšený na krku, sevře ho v ruce a stiskne červené tlačítko.

„Nelsone! Jste zraněný?“ zeptá se zvýšeným hlasem.

Mohutný muž na něj jen zasněně hledí.

„Byl to ten nový pacient… vybuchl, vybuchla mu hlava,“ zamumlá.

„Běž do svého pokoje,“ obrátí se Tommy k Sally. „Přijdu za chvilku, dej mi jen pár vteřin.“

K Nelsonovi už přibíhá kolega Jamal a pokouší se ho odvést zpátky do jeho pokoje.

Zezadu se s dusotem blíží další ošetřovatelé. Tommy projde kolem Nelsona a pospíchá do další chodby.

Na jejím konci kdosi leží v kaluži krve. Na dveřích oddělení Omega je asi metr nad zemí krví namalovaná květina.

Krev z obrázku pomalu stéká dolů.

Pacient jenom poškubává nohama.

Tommy v krku cítí stoupající nevolnost. Chuť cibule se mísí s pachem krve.

Sally ho mine, doběhne k tělu a pokouší se smát, i když má v očích děs.

Tommy se sesune podél stěny a posadí se na podlahu.

K Sally doběhnou dva kolegové a zvednou ji. Když ji odvádějí nazpátek, Tommy zaslechne, jak pacientka šíleným hlasem šeptá, že světlušky roztrhly Hectorovi hlavu zevnitř.